

Sygn. akt: III U 662/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 kwietnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Teresa Suchcicka
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Małgorzata Laskowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 9 kwietnia 2014 r. w O.

sprawy z odwołania J. C.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania J. C.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P.

z dnia 21 marca 2013r. **znak** (...)

orzeka:

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje J. C. prawo do emerytury od 1 marca 2013r.;
2. stwierdza brak odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji;
3. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P. na rzecz J. C. kwotę 60 (sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego.

UZASADNIENIE

J. C., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika procesowego – adwokata, wniósł odwołanie od decyzji O/ZUS w P.z dnia 21.03.2013r., znak (...), którą tą decyzją ZUS odmówił mu prawa do emerytury wskazując, że na dzień 01.01.1999r. nie udowodnił wymaganego 25 – letniego stażu pracy oraz 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach. Odwołujący domagał się zaliczenia do ogólnego stażu pracy zatrudnienia w Wojewódzkiej Spółdzielni Mieszkaniowej w O.w okresie 15.03.1975r. do 31.08.1976r., a do pracy w szczególnych warunkach okresu zatrudnienia w Wojewódzkim Przedsiębiorstwie (...)w okresie od 01.09.1976r. do 30.09.1978r. oraz w (...) Przedsiębiorstwie (...)w W.Oddziale w O.od 02.11.1978r. do 31.12.1988r.

W odpowiedzi na odwołanie organ emerytalny wniósł o jego oddalenie. Podniósł, że J. C. nie spełnia warunków do przyznania wcześniejszej emerytury, gdyż nie posiada wymaganego 25 – letniego stażu pracy, ani 15 -letniego okresu pracy w szczególnych warunkach.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

W dniu 01.03.2013r. J. C. złożył w ZUS wniosek o emeryturę. Po jego rozpoznaniu organ rentowy zaskarżoną decyzją z dnia 21.03.2013r. odmówił mu prawa do emerytury wskazując, że odwołujący na dzień 01.01.1999r. udowodnił staż pracy wynoszący łącznie 23 lata, 8 miesięcy i 21 dni, tj. 23 lata, 8 miesięcy i 22 dni okresów składkowych. Staż pracy w szczególnych warunkach wyniósł 4 lata i 21 dni.

Organ emerytalny do ogólnego okresu pracy nie zaliczył zatrudnienia w Wojewódzkiej Spółdzielni Mieszkaniowej w O. w okresie 15.03.1975r. do 31.08.1976r., a do pracy w szczególnych warunkach okresu zatrudnienia w okresie:

- 03.08.1971r. – 24.07.1972r. w Stoczni (...) – ponieważ brak jest świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach, zapis w świadectwie pracy ogólnym jest niewystarczający (brak powołania się na przepisy resortowe ściśle według wykazu, działu, pozycji według Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983r.;

od 01.09.1976r. – 30.09.1978r. – ponieważ brak jest świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach;

- od 02.11.1978r. do 31.12.1988r. – ponieważ w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach brak powołania się na przepisy resortowe ściśle według wykazu, działu, pozycji według Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983r., a ponadto występują rozbieżności odnośnie stanowisk pracy w świadectwie ogólnym podano stanowiska kierowca – konwojent, konwojent – ładowacz, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach – kierowca samochodu ciężarowego powyżej 3,5 tony;

- od 01.01.1989r. do 14.05.1989r. – ponieważ w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach z dnia 17.09.2012r. wykazano stanowisko rozwoziciel mięsa, natomiast w świadectwie pracy konwojent – ładowacz. Wykonywanie pracy podczas jednej zmiany na różnych stanowiskach, chociażby w obszarze tego samego działu i pozycji zarządzenia resortowego wyklucza możliwość spełnienia wymogu wykonywania pracy stale i w pełnym wymiarze czasu przewidzianym dla danego stanowiska pracy.

Organ emerytalny nie uwzględnił także okresów:

- od 13.04.1971r. do 14.04.1971r., od 01.01.1995r. do 31.07.1995r., od 01.03.1996r. do 31.03.1996r. – tj. okresu urlopu bezpłatnego;

- od 15.03.1975r. do 31.08.1976r. – ponieważ w świadectwie pracy brak jest pieczętki osoby, która je podpisała;

- dni urlopów bezpłatnych i nieobecności nieusprawiedliwionych: 1980r. – 1 dzień, 1981r. – 28 dni, 1982r. – 25 dni, 1983r. – 31 dni, 1984r. – 8 dni, 1985r. – 11 dni, 1986r. – 6 dni, 1987r. – 14 dni, 1988r. – 1 dzień.

W ocenie Sądu odwołanie J. C. od decyzji z dnia 21.03.2013r. jest zasadne.

J. C. urodził się w dniu (...) – a zgodnie z art. 24 ust 1b pkt 15 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ubezpieczonym urodzonym w okresie od dnia 1.07.1952r. do dnia 30.09.1952r. przysługuje emerytura w wieku emerytalnym wynoszącym co najmniej 66 lat i 7 miesięcy.

Zgodnie zaś z art. 184 w/w ustawy w zw. z §4 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze ubezpieczonemu przysługuje prawo do emerytury, jeżeli spełnił łącznie następujące warunki:

1. osiągnął wymagany wiek emerytalny wynoszący w przypadku mężczyzn 60 lat,

2. nie przystąpił do Otwartego Funduszu Emerytalnego lub złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w OFE za pośrednictwem ZUS na dochody budżetu państwa,

3. w dniu wejścia w życie ustawy (tj. 1.01.1999r.) udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 25 lat w przypadku mężczyzn, w tym także 15 -letni okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Biorąc pod uwagę żądania zgłoszone przez J. C., uznać należy, iż przedmiotem sporu w niniejszej sprawie były okresy zatrudnienia: w Wojewódzkiej Spółdzielni Mieszkaniowej w O. w okresie 15.03.1975r. do 31.08.1976r., w Wojewódzkim Przedsiębiorstwie (...) w okresie od 01.09.1976r. do 30.09.1978r. oraz w (...) Przedsiębiorstwie (...) w W. Oddziale w O. od 02.11.1978r. do 31.12.1988r.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, przed Sądem ubezpieczeń możliwe jest wykazywanie okoliczności, od których zależy nabycie uprawnień o emerytury wszelkimi dowodami (wyrok SN z dnia 06.09.1995r., II URN 23/95, OSNP 1996/5/77, wyrok SN z dnia 02.02.1996r., II URN 3/95, OSNP 1996/16/239).

W pierwszej kolejności Sąd ustalał charakter pracy J. C. w (...) Przedsiębiorstwie (...) w W. Oddziale w O. od 02.11.1978r. do 31.12.1988r.

W tym celu Sąd przeprowadził postępowanie dowodowe z akt emerytalnych, osobowych oraz z zeznań świadków: W. J. i S. K. oraz odwołującego się.

Sąd uzyskał akta osobowe odwołującego się z Zakładów (...) S.A. (z dniem 01.01.1989r. Zakłady (...) w O. przekształciły się w spółkę akcyjną „ (...)).

W angażach z lat 1982r., 1983r., 1984r. i 1988r. wpisano stanowisko kierowca, natomiast w angażach z lat 1985r., 1986r., 1987r. i 1988r. – kierowca – konwojent. W angażu z 16.05.1984. i 14. i 20.09.1984r. – mechanik samochodowy.

W świadectwie pracy wystawionym w dniu 17.09.2012r. przez Zakłady (...) „ (...)” S.A. w O. wskazano, że odwołujący się zatrudniony był w Przedsiębiorstwie (...) w O. w okresie od 01.01.1989r. do 14.05.1989r. wykonywał prace zaliczone do prac w szczególnym okresie: od 01.01.1989r. do 14.05.1989r. – na stanowisku rozwoziciel mięsa co odpowiada robotnik przeładunkowy – stale i w pełnym wymiarze wykonywał prace w warunkach szkodliwych dla zdrowia na stanowisku robotnik przeładunkowy – ciężkie prace za- i wyładunkowe oraz przeładunek materiałów sypkich, pylistych, toksycznych, żrących lub parzących w transporcie zaliczane do wykazu A działu VIII poz. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983r. oraz wykazu A działu VIII poz. 1 pkt 2 zarządzenia Ministra Rolnictwa, Leśnictwa i Gospodarki Żywnościowej z dnia 31.03.1988r. Natomiast ze świadectwa wystawionego w dniu 01.04.2004r. przez Zakłady (...) S.A. w upadłości wynika, że J. C. w Przedsiębiorstwie (...) w O. wykonywał pracę na stanowisku konwojent – ładowacz.

Z kserokopii świadectwa pracy z dnia 15.05.1989r. wystawionego przez Przedsiębiorstwo (...) w O. wynika, że odwołujący się od 01.01.1989r. do 14.05.1989r. zatrudniony był na stanowisku rozwoziciela mięsa.

Natomiast z kserokopii świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach z dnia 31.12.1988r. wystawionego przez (...) Przedsiębiorstwo (...) w W. wynika, że w okresie od 02.11.1978r. do 31.12.1988r. J. C. zatrudniony był jako kierowca pojazdów samochodowych, a na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego powyżej 3,5 tony od dnia 02.11.1978r. do 31.08.1988r.

ZUS nie uznał okresu od 02.11.1978r. do 31.12.1988r. – ponieważ w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach brak powołania się na właściwe przepisy prawne dotyczące pracy w szczególnych warunkach oraz ze względu na rozbieżności odnośnie stanowisk pracy: w świadectwie ogólnym – kierowca – konwojent, konwojent – ładowacz, zaś w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach – kierowca samochodu ciężarowego powyżej 3,5 tony.

Świadek W. J. zeznał, że pracowali razem w Zakładach mięsnych w O. jako kierowcy. Świadek pracował w latach 1977r. -2000r., do końca, do rozwiązania firmy. Odwołujący zaczął pracę rok po rozpoczęciu pracy przez świadka i wcześniej odszedł z pracy. Pracowali w pełnym wymiarze czasu pracy, 8 godzin dziennie. Byli kierowcami samochodów ciężarowych pow. 3,5 tony. Głównie jeździli (...) Chłodnią, a później (...) Główny transport specjalistyczny z Zakładów w O. do W. to wożenie mięsa i wędlin. Jeździli różnie, z konwojentami lub sami. Kiedy jeździli z konwojentem, to jako kierowcy mieli około 200 godzin miesięcznie, osiągalni pełen wymiar pracy. Kiedy jeździli sami musieli zważyć i załadować towar na samochód, rozładować do sklepów, rozliczyć, podpisać dokumentację. Czas godzin pracy wynosił 8, 10 i po 12 godzin. Odwołujący tak jak świadek - jeździł sam lub z konwojentem, zależnie od potrzeb, mieli takie same warunki pracy. (rozprawa z dnia 15.01.2014r., adnotacja 00:04:15, k. 84 a.s.)

Świadek S. K. zeznał, że od 1979r. do 1998r. pracował w Zakładzie (...) w O.. Odwołujący pracował już wcześniej. Świadek na początku był mistrzem stacji obsługi, a po dwóch latach kierownikiem działu przewozu i spedycji. Był bezpośrednim przełożonym odwołującego. Odwołujący pracował jako kierowca na chłodni powyżej 4,5 tony ładowności. Cały czas był kierowcą. Najpierw wszyscy kierowcy mieli angaże kierowcy, a od 1995r. mieli dopisane czynności konwojenta, to były czynności dodatkowe, stanowiło to ułamkową część wymiaru pracy, a wiązało się z odpowiedzialnością materialną za towar. Odwołujący wykonywał pracę kierowcy więcej niż 8 godzin, pracy było bardzo dużo, bez problemu wyrobił normę kierowcy. Jeździł tylko sam ciężarowym powyżej 3,5 tony. Dodatek konwojenta wpisany jest we wszystkich sprawach. Świadek zeznał, że ciągle wzywany jest do Sądu – gdyż pracownicy muszą odwoływać się przez dopisek – konwojent. (rozprawa z dnia 15.01.2014r., adnotacja 00:09:14, k. 84 a.s.)

Odwołujący się J. C. zeznał, że w (...) Przedsiębiorstwie (...) pracował od 1 listopada, nie pamiętał roku, chyba przez 10-11 lat. W umowie miał stanowisko kierowcy samochodu ciężarowego, tylko takie stanowisko zajmował. Potem pracownikom dopisano stanowisko: konwojent, bo nie było konwojentów, zmusili do tego pracowników, by liczyć towar i trzeba było odpowiadać za towar. Wcześniej, tj. przed dopisaniem „konwojent” – odwołujący się odpowiadał tylko za plombę z tyłu na aucie. Kiedy jeździł z konwojentem, pomagał mu rozładowywać towar, zawieźć i powrócić do bazy. Praca wyglądała w ten sposób, że najpierw od 2 w nocy, a potem od godziny 4 -5 rano odwołujący podjeżdżał do rampy w Zakładach (...), czekał aż załadują towar, a potem jechał z konwojentem. Podróż trawa do W. 2 – 3 godziny, a potem odwołujący jeździł po sklepach i pomagał konwojentowi rozładować towar. Jeździł samochodami powyżej 3,5 tony – S., Chłodnia (...). Odwołującego nie obchodziło, do jakich miejsc zawieźć towar, rozpiski trasy i dokumentację miał konwojent. Pracy kierowcy było dużo, na ponad 8 godzin dziennie, nikt nie kontrolował, że pracowali całą dobę. Nikt nie zwracał uwagi na świadectwo pracy i na stanowiska tam wpisane. Jako kierowca pracował ok. 10-11 lat. Bez konwojenta, tylko sam jeździł J. na przerzuty – czyli woził całą zaplombowaną partię mięsa do C., do G., do W. – ale to nie było stałe, tylko jak brakowało konwojentów odwołujący rozliczał się „za plombę”. (rozprawa z dnia 07.03.2014r., adnotacja 00:10:53, k. 93 a.s.)

Zdaniem Sądu w/w zeznania świadków W. J., S. K. oraz odwołującego się w całości zasługują na wiarę, gdyż są spójne, logiczne i korelują z dokumentacją zawartą w aktach osobowych odwołującego. Świadczeniowcy pracowali razem z odwołującym, również byli kierowcami, orientują się więc, jakie prace wykonywał. Nadto ich zakład pracy zajmował się produkcją mięsną i transportem, a do świadczenia takich usług potrzebne są samochody o dużej ładowności, a tym samym o dużym ciężarze całkowitym. Także ze świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach z dnia 31.12.1988r. oraz angaży wynika, że powierzono mu obowiązki kierowcy. Zeznania świadków i odwołującego dotyczące dopisania do stanowiska pracy kierowca – konwojent pokrywają się z danymi z akt osobowych – dopiero bowiem w angażach od 1985r. wpisywano stanowisko kierowca – konwojent. Wiązało się to bowiem z brakiem konwojentów i dodatkowo obciążono kierowców odpowiedzialnością materialną.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, że do pracy w szczególnych warunkach należy J. C. zaliczyć okres zatrudnienia w (...) Przedsiębiorstwie (...) w W. Oddziale w O. od 02.11.1978r. do 31.12.1988r. – tj. 10 lat, i 2 miesiące na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony. Z treści wykazu A Działu VIII poz. 2 stanowiącego załącznik Nr 1 do Rozporządzenia Rady Ministrów z 07.02.1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze

wynika, że prace kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, specjalizowanych, specjalistycznych (specjalnych), pojazdów członowych i ciągników samochodowych balastowych, autobusów o liczbie miejsc powyżej 15, samochodów uprzywilejowanych w ruchu w rozumieniu przepisów o ruchu na drogach publicznych, trolejbusów i motorniczych tramwajów są pracami w szczególnych warunkach rozumieniu tego Rozporządzenia.

Kolejnym spornym okresem pracy, którego nie uwzględnił organ rentowy było zatrudnienie odwołującego się w Wojewódzkim Przedsiębiorstwie (...) w okresie od 01.09.1976r. do 30.09.1978r.

W tym celu Sąd przeprowadził postępowanie dowodowe z akt emerytalnych, osobowych oraz z zeznań świadków: S. N. (1), H. P. (1) i odwołującego się oraz uzyskał akta osobowe.

W aktach emerytalnych znajduje się świadectwo pracy wystawione w dniu 04.10.1989r. przez Wojewódzkie Przedsiębiorstwo (...), z którego wynika, że J. C. zatrudniony był w okresie 01.09.1976r. do 30.09.1978r. na stanowisku kierowcy. (k. 10 a.e. (...))

Sąd uzyskał akta osobowe odwołującego się dotyczące zatrudnienia w Wojewódzkim Przedsiębiorstwie (...) w O..

Z dniem 01.09. 1976r. odwołującego się przekazano z Wojewódzkiej Spółdzielni Mieszkaniowej w O.do Wojewódzkiego Przedsiębiorstwa (...)w O.Rejonie O..

Z umowy o pracę podpisanej w dniu 01.09.1976r. wynika że od tego samego dnia odwołującemu powierzono w Zakładzie (...) stanowisko kierowcy wozu ciężarowego. W angażu z dnia 04.03.1977r. i z tym dniem przeniesiono odwołującego się z Miejskiego Zakładu (...) na stanowisko ślusarz – spawacz do Warsztatu Mechanicznego (za spowodowanie kolizji w ruchu drogowym), a z dniem 01.09.1977r. odwołującego przeniesiono z powrotem do w/w Zakładu na stanowisko kierowcy Stara – angaż z dnia 30.08.1977r.

W Zakładzie (...) odwołujący się zatrudniony był do dnia 30.09.1978r., przyczyną wypowiedzenia było wykorzystanie wozu służbowego bez zezwolenia oraz przywłaszczenie kruszywa - żwiru.

Organ emerytalny nie uznał zatrudnienia w okresie od 01.09.1976r. do 30.09.1978r. z powodu braku świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach, co spowodowało konieczność przeprowadzenia postępowania dowodowego w celu ustalenia, jakiego rodzaju prace wykonywał odwołujący się.

Na okoliczność pracy J. C. w w/w zakładzie Sąd przesłuchał świadków: S. N. (1) i H. P. (1) oraz odwołującego się.

Świadek S. N. (2) zeznał, że odwołujący pracował ze w (...) w O. jako kierowca. Świadka zatrudniono od 16.01.1970r. jako kierowcę i nadal on pracuje. Teraz firma nazywa się V.. Nie pamiętał dokładnie, w jakich latach pracował odwołujący. Był kierowcą samochodu ciężarowego powyżej 3,5 tony, bo samochody miały po 5 - 5,5 tony. Odwołujący pracował tylko jako kierowca w pełnym wymiarze czasu pracy. Firma zajmowała się transportem, odwołujący przewozi kostkę brukową, krawężniki na drogę. To było wewnątrz zakładu. (...) zajmowało się oczyszczaniem miasta, wodociągami i był tam zakład remontowo-budowlany. Odwołujący był w dziale transportu i pracował we wszystkich tych działach. Pracy było dużo. Takich kierowców, jak odwołujący, było zatrudnionych ok. 20. Innych czynności nie wykonywał. (rozprawa z dnia 15.01.2014r., adnotacja 00:13:53, k. 84 a.s.)

Świadek H. P. (1) zeznał, że zna odwołującego bo razem pracowali w Przedsiębiorstwie (...). Świadek jako kierowca samochodów ciężarowych od 03.05.1971r. do emerytury, przez 40 lat. Odwołujący pracował jako kierowca na samochodach ciężarowych, tylko tym, się zajmował. Zatrudniono w 1976r. i pracował do 1979r. – świadek dokładnie nie pamiętał. Zakład zajmował się oczyszczaniem miasta, budował chodniki. Kierowcy, a było ich około 10, przewozili towar w postaci materiałów budowlanych. Wszystkie samochody – S., J.- miały ładowność powyżej. 3,5 tony. (rozprawa z dnia 15.01.2014r., adnotacja 00:18:09, k. 84 a.s.)

Odwołujący się J. C. przesłuchiwany jako strona na okoliczność swego zatrudnienia w Wojewódzkim Przedsiębiorstwie (...) zeznał, że pracował tam przez 2 -3 lata na pełen etat, ale nie pamiętał, kiedy. Jeździł (...). (rozprawa z dnia 07.03.2014r., adnotacja 00:17:59, k. 93 a.s.)

Z zeznań świadków S. N. (1) i H. P. (1) oraz odwołującego przesłuchanego w charakterze strony wynika, że J. C. w trakcie zatrudnienia w Wojewódzkim Przedsiębiorstwie (...) pracował jako kierowca samochodu ciężarowego powyżej 3,5 tony. Także dokumentacja pracownicza nie budziła żadnych wątpliwości Sądu co do jej wiarygodności i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy, tym bardziej, że korespondowała w pełni z dowodami z akt osobowych. Z zeznań przesłuchanych w sprawie wynika, że zakład zajmował się oczyszczaniem miasta i budową chodników, jest więc logiczne, że zatrudniani kierowcy wozili materiały budowlane (krawężniki, kostka brukowa), pojazdami do tego przystosowanymi. Zeznania świadków i odwołującego korespondują też z w pełni z dokumentami z akt osobowych, z analizy których wynika, że odwołujący się zatrudniony był jako kierowca samochodu ciężarowego. Za powyższym przemawia także fakt, iż pod koniec zatrudnienia w tym zakładzie odwołujący się naruszył obowiązki pracownicze przez użycie samochodu służbowego bez zezwolenia oraz przywłaszczenie kruszywa świadczy o zajmowaniu stanowiska kierowcy samochodu ciężarowego.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków i odwołującego, nie znajdując żadnych podstaw by kwestionować ich szczerłość i zgodność z rzeczywistym stanem rzeczy. Świadkowie są osobami obcymi dla odwołującego. Nie mają żadnego interesu w składaniu fałszywych zeznań. Ich zeznania wzajemnie się uzupełniają, tworząc logiczną całość. Świadkowie pracowali razem z odwołującym w spornym okresie, zatem posiadali wiedzę w przedmiocie charakteru jego pracy. Ponadto w aktach emerytalnych świadka H. P. znajduje się świadectwo pracy wykonywanej w szczególnych warunkach wydane w dniu 10.03. 2011or. przez (...)– następcę Wojewódzkiego Przedsiębiorstwa (...)– z którego wynika, że świadek pracował na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego pow. 3,5 tony w w/w przedsiębiorstwie, co potwierdza dodatkowo jego wiarygodność.

Odnosząc omówione powyżej dowody osobowe i dowody z dokumentów do przepisów wykazu A, Działu VIII, poz. 2 stanowiącego załącznik Rozporządzenia Rady Ministrów z 07.02.1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, stwierdzić należy, że prace kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony są pracami w szczególnych warunkach.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, że do pracy w szczególnych warunkach należy J. C. zaliczyć okres zatrudnienia w Wojewódzkim Przedsiębiorstwie (...) w okresie od 01.09.1976r. do 30.09.1978r. – tj. 2 lata i 1 miesiąc na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony.

Po uwzględnieniu w/w okresu pracy w szczególnych warunkach:

- w (...) Przedsiębiorstwie (...) w W. Oddziale w O. od 02.11.1978r. do 31.12.1988r. – tj. 10 lat, i 2 miesiące na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony;
- w Wojewódzkim Przedsiębiorstwie (...) w okresie od 01.09.1976r. do 30.09.1978r. – tj. 2 lata i 1 miesiąc
- wraz z uwzględnionym przez ZUS okresem 4 lat i 21 dni

odwołujący spełnia warunek posiadania 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach, bowiem wynosi on łącznie 16 lat, 3 miesiące i 21 dni.

Ostatnią sporną przesłanką z art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych było posiadanie przez odwołującego się 25 – letniego okresu pracy. Organ emerytalny ustalił, że odwołujący się na dzień 01.01.1999r. posiada 23 lata, 8 miesięcy i 22 dni okresu pracy.

Organ emerytalny nie uznał zatrudnienia w okresie od 15.03.1975r. do 31.08.1976r. w Wojewódzkiej Spółdzielni Mieszkaniowej w O..

Na okoliczność pracy J. C. w w/w zakładzie Sąd przesłuchał świadka L. S., odwołującego oraz z akt osobowych.

Sąd uzyskał akta osobowe odwołującego się dotyczące zatrudnienia w Wojewódzkiej Spółdzielni Mieszkaniowej w O..

Wynika z nich, że w dniu 15.03.1975r. pomiędzy Spółdzielnią Mieszkaniową (...) w O. a odwołującym się zawarto umowę na czas próbny, a w dniu 1.04.1975. zawarto umowę o pracę na czas nieokreślony na stanowisku ślusarza remontowego oraz w wypadku potrzeby prowadzenia pojazdu.

W dniu 16.02.1976r. pomiędzy Wojewódzka Spółdzielnią Mieszkaniową w O. a odwołującym się zawarto umowę o pracę na czas nieokreślony i od tego dnia odwołującemu się powierzono obowiązki ślusarza remontowego – spawacza.

Natomiast ze świadectwa pracy z dnia 31.08.1976r. wynika, że odwołujący się w Wojewódzkiej Spółdzielni Mieszkaniowej Zakładzie (...) w O. zatrudniony był od 15.03.1975r. do 31.08.1976r. na stanowisku ślusarza remontowego, a ostatnio ślusarza – spawacza.

Świadek L. S. zeznał, że zna odwołującego, bo pracował w Spółdzielni Mieszkaniowej w O.. Świadek zatrudniony był w latach 70-80-tych, był konserwatorem urządzeń sanitarnych. Odwołujący pracował w końcu lat 70-tych, jeździł (...) i czasami robił dodatkowe czynności. Jeździł samochodem. Czasami pomagał przy remontach dachów, mieszkań. Było to stanowisko konserwatora, czy jakoś tak. Pracował od 7.00 do 15.00 - na cały etat. Częściowo była to praca w soboty, dwie w miesiącu były wolne, a pozostałe się pracowało. Inne czynności odwołujący wykonywał w zależności od potrzeb pracodawcy (rozprawa z dnia 07.03.2014r., adnotacja 00:01:24, k. 92 a.s.)

Odwołujący się J. C. przesłuchiwany jako strona na okoliczność swego zatrudnienia w (...) Spółdzielni Mieszkaniowej zeznał, że zatrudniony był jako ślusarz-konserwator. Wykonywał też czynności kierowcy Ż.. Pracował na cały etat od 7.00 do 15.00. Byłem konserwatorem, a dodatkowo kierowcą Ż.. Łącznie miał pracować 8 godzin dziennie. Były dni, że wcale nie jeździł, ale pracował i był w gotowości do pracy. Nie miałem przerw w pracy, ani urlopów bezpłatnych. (rozprawa z dnia 07.03.2014r., adnotacja 00:05:52, k. 93 a.s.)

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, że do ogólnego stażu pracy należy J. C. zaliczyć okres zatrudnienia w Wojewódzkiej Spółdzielni Mieszkaniowej w O. w okresie od 15.03.1975r. do 31.08.1976r. – tj. 1 rok, 5 miesięcy i 17 dni.

Z uwzględnionym przez ZUS okresem 23 lat, 8 miesięcy i 21 dni oraz 1 rokiem, 5 miesiącami i 17 dniami w Spółdzielni (...) posiada łącznie 25 lat, 2 miesiące i 8 dni ogólnego stażu pracy.

Mając powyższe na uwadze Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję ZUS z 21.03.2013r. i przyznał J. C. prawo do emerytury od dnia 01.03.2013r., tj. od daty złożenia wniosku o emeryturę, zgodnie z treścią art. 129 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

W pkt 2 wyroku Sąd stwierdził, że organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Zgodnie z art. 118 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych organ rentowy wydaje decyzję w sprawie prawa do świadczenia lub ustalenia jego wysokości po raz pierwszy w ciągu 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania tej decyzji, z uwzględnieniem ust. 2 i 3 oraz art. 120.

Przepis art. 118 ust. 1a stanowi zaś, że w razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Organ odwoławczy, wydając orzeczenie, stwierdza odpowiedzialność organu rentowego.

W niniejszej sprawie ostatnią okolicznością niezbędną do wydania decyzji było ustalenie okresu pracy w szczególnych warunkach. Zdaniem Sądu, organ emerytalny nie mógł ustalić we własnym zakresie, czy odwołujący się posiadał 25 – letni okres pracy, ani też czy pracował w szczególnych warunkach, bowiem przedstawione przez niego świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach Zakładów (...) S.A. (d. Zakłady (...) w O.) zawierało braki formalne i merytoryczne, zaś z Wojewódzkiego Przedsiębiorstwa (...) odwołujący nie przedstawił żadnego dokumentu na wykonywanie pracy w warunkach szczególnych. Powyższe skutkowało koniecznością przeprowadzenia postępowania dowodowego przez Sąd, w tym przesłuchania świadków i analizy akt osobowych odwołującego i dopiero zebrany w ten sposób materiał dowodowy pozwolił na ustalenie, iż odwołujący faktycznie wykonywał czynności kierowcy samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony. W tej sytuacji ZUS nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie okresu pracy w szczególnych warunkach w toku postępowania przed tym organem.

W punkcie 3 wyroku orzeczono o kosztach zastępstwa procesowego, zasądając od ZUS na rzecz J. C. kwotę 60 zł. Orzeczenie to wydano na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 12 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Z tych względów orzeczono jak w sentencji.